KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 1608/74

af 26. juni 1974

om særlige bestemmelser for monetære udligningsbeløb

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer [1], senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3450/73 [2], særlig artikel 6, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

Forordning (EØF) nr. 974/71 har indført monetære udligningsbeløb i samhandelen med medlemsstaterne og med tredjelande bestemt til at opveje incidensen af de monetære foranstaltninger, som ellers kunne have bragt forstyrrelser i den fælles landbrugspolitik; på trods af indførelsen af denne ordning har det ikke været muligt i alle forhold at sikre stabilitet i samhandelen; enhver beslutning, der går ud på at fastsætte eller ændre centralkursen eller den inden for rammerne af den fælles landbrugspolitiks anvendbare repræsentative vekselkurs for en valuta eller at lade en valuta flyde i forhold til de medlemsstaters valutaer, der holdes inden for en øjeblikkelig maksimumforskel på 2,25 %, skaber faktisk nye vanskeligheder i samhandelen;

når noget sådant sker i en medlemsstat, har Kommissionen i almindelighed truffet særlige foranstaltninger for at dække tilfælde med personer, der er i færd med at opfylde en kontrakt, der indeholder forudfastsatte betingelser, og for hvilke den monetære begivenhed medførte en større belastning ved indførsel eller udførsel;

sådanne særlige foranstaltninger viser sig dog ikke fuldt tilfredsstillende; de er endvidere vanskelige at kontrollere, idet de således også omfatter transaktioner, for hvilke den monetære begivenhed objektivt set ikke har nogen skadelig følge, og idet de kan medføre fordrejninger i anvendelsen fra en medlemsstat til en anden; det er følgelig hensigtsmæssigt at indføre en vis smidighed i den monetære lovgivning, der gør det muligt enkeltvist at undersøge hvert tilfælde under hensyntagen til den skade, der er lidt, samtidig med at de bestemmelser, der gør det muligt at sikre en samordnet anvendelse deraf, opretholdes;

med henblik på anvendelsen af en sådan billighedsklausul bør der opstilles visse kriterier, der navnlig angår de beviser, som den interesserede part skal fremlægge med henblik på dels at godtgøre, at der i betragtning af særegenhederne ved det foreliggende tilfælde ikke har været grund til at anvende det monetære udligningsbeløb, og dels at godtgøre en overvældende skade, som den interesserede part ikke har kunnet undgå selv ved udvisning af den nødvendige og normale omhu;

det er ønskeligt principielt at overlade medlemsstaterne forvaltningen af den på den dette grundlag indførte lovgivning; de kan nemlig bedre bedømme forholdene og undersøge kendsgerningernes faktiske eksistens; det forekommer dog nødvendigt for de kontrakter, hvis gyldighed overskrider en vis frist, at gøre anvendelsen af lovgivningen i disse tilfælde afhængig af Kommissionens billigelse;

det er endvidere hensigtmæssigt at fastsætte procedurer, der muliggør en samordnet anvendelse på fællesskabsplan af medlemsstaternes forvaltning og — udelukkende for tidligere transaktioner — at kræve, at Kommissionen underrettes i forvejen; under hensyntagen til de vanskeligheder, man tidligere er stødt på i forbindelse med anvendelse og kontrol, vil Kommissionen særligt opmærksomt følge anvendelsen af de fastsatte bestemmelser med henblik på i givet fald at træffe yderligere foranstaltninger og at vurdere, om ordningen kan opretholdes;

der bør fastsættes mulighed for på begæring af den interesserede part at anvende denne billighedsklausul fra den 4. juni 1973, ikrafttrædelsesdatoen for Kommissionens forordning (EØF) nr. 1463/73 af 30. maj 1973 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb [3], denne forordning har bragt gennemgribende ændringer i anvendelsen af ordningen med monetære udligningsbeløb, og siden da er der ikke blevet vedtaget nogen særlig lovgivning om monetære begivenheder som beskrevet ovenfor, der skal dække tilfælde med personer, der udfører transaktioner, og som har lidt en alvorlig skade som følge af disse begivenheder;

Forvaltningskomiteen har ikke afgivet nogen udtalelse inden for den af formanden fastsatte frist —

[1] EFT nr. L 106 af 12. 5. 1971, s. 1.
[2] EFT nr. L 353 af 22. 12. 1973, s. 25.
[3] EFT nr. L 146 af 4. 6. 1973, s. 1.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I tilfælde af indførelse eller forhøjelse af monetære udligningsbeløb, som følger af fastsættelsen eller ændringen af centralkursen eller af den inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik anvendte repræsentative kurs for en medlemsstats valuta, eller af en medlemsstats beslutning om at lade sin valuta flyde i forhold til de medlemsstaters valutaer, der holdes inden for en øjeblikkelig maksimumsforskel på 2,25 %, bemyndiges den pågældende medlemsstat til efter billighed og på nedenstående betingelser ikke at opkræve det monetære udligningsbeløb eller den del af beløbet, der svarer til forhøjelsen.

Artikel 2

1. Artikel 1 anvendes kun på indførsler og udførsler, der foretages i medfør af kontrakter, der er endeligt indgået før den i artikel 1 nævnte monetære foranstaltning.

2. Den i artikel 1 nævnte bemyndigelse kan kun bringes i anvendelse efter begæring af den interesserede part og såfremt denne ved indgivelsen af begæringen fremlægger bevis for

a) at opkrævningen af det indførte eller forhøjede monetære udligningsbeløb, ikke er nødvendig i det foreliggende tilfælde for at opveje incidensen af den i nævnte artikel omhandlede monetære foranstaltning på prisen for varen og

b) at opkrævningen for ham ville medføre en overdreven yderligere belastning, som han ikke har kunnet undgå selv ved at udvise den nødvendige og normale omhu.

Artikel 3

Begæring om anvendelse af denne forordning skal fremsættes inden for en frist af 10 dage fra i den stk. 1 nævnte foranstaltning eller fra denne forordnings ikrafttræden, for så vidt angår indførsler eller udførsler, der er foretaget før denne ikrafttræden.

Artikel 4

1. Hvis en medlemsstat i det et bestemt tilfælde har til hensigt at anvende den i artikel 1 nævnte bemyndigelse på en kontrakt, hvis løbetid overskrider:

— gyldighedsperioden for attesten, i tilfælde af forudfastsættelse af afgiften eller restitutionen på over tre måneder, hvis den er længere end 3 måneder,

— eller 3 måneder i andre tilfælde,

giver medlemsstaten Kommissionen meddelelse om denne hensigt med begrundelse og beviser.

2. Den pågældende medlemsstat kan i dette tilfælde kun anvende bemyndigelsen såfremt Kommissionen ikke inden for en frist af seks uger fra dagen for meddelelsen ifølge fremgangsmåden i artikel 6, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 974/71 modsætter sig den påtænkte foranstaltning.

Artikel 5

I de tilfælde, der ikke falder ind under artikel 4, oplyser medlemsstaterne Kommissionen om de kriterier, de agter at benytte ved anvendelsen af den i artikel 1 nævnte bemyndigelse; hvad angår de indførsler og udførsler, der foretages før denne forordnings ikrafttræden, fremsender de fortegnelsen over de tilfælde, for hvilke de påtænker at gøre brug af denne bemyndigelse.

Medlemsstaterne meddeler hvert kvartal Kommissionen, i hvilke tilfælde de faktisk har gjort brug af bemyndigelsen.

Kommissionen fører tilsyn med, at medlemsstaterne foretager en samordnet anvendelse af denne lovgivning, og træffer i givet fald yderligere bestemmelser ifølge den i artikel 6, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 974/71 fastsatte fremgangsmåde.

Artikel 6

Denne forordning træder i kraft på tiendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Den anvendes på indførsler og udførsler, der foretages fra den 4. juni 1973.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. juni 1974.

På Kommissionens vegne

François-Xavier ORTOLI

Formand